

egyre messzebb nyúlik az árnyék a havon és mikor a csúcsnál megáll, már olyan óriás, hogy a leszakadó mélyben az egész ürességet áthidalja.

Ekkor felhő takarja el hirtelen a nyugvó napot.

Árnyék és ember, minden széthullik a zuhanásban. . . Nézek utána, hogy meglássam az arcát, de elrejtí most is. Keresem a gondolatait, de ekkorra már felmérhetetlen lett a távolság közöttünk. Én nem fogom tudni soha a végső szédületben, mindent megtalált-e? vagy mindent elveszített! Ott! ahol az összes utak összefutottak és egyszerre nincs tovább . . .

Tormay Éva

PROMETHEÛS.

Haragvó, büntető hatalmak
Sziklához láncolták a karját.
Megfeszítve, kiszolgáltatva,
Vad keselyűk szagatják, marják.
Megkinzott, összetépett teste
Véres, nyitott seb minden este
S hajnalra újra ép, feléled,
Hogy teljesüljön az ítélet:
Halál örökre elkerülje,
Önmagát mindig újraszülje,
Milliószor, ha megújulna,
Dögkeselyű széttépje újra!

De Prometheüs állja keményen.

Dacos diadal ég szemében

S míg vágja a vad éles csőre,

Felkiált a hegytetőre:

Oh! Ti bosszúálló Hatalmak!
Olympos ködei már szakadnak
S ti még vigadtok! Nem látjátok,
Mi dicstelen vég les reátok?

Hatalmatok tovatűnt régen,

Mesébeszűrő mult ködében,

Ikaroszok új hős raja támad,

Fittyet hány Phöbos tűzsugarának!

Villámodat, Zeüsz, emberkéz tartja,

Igába hajtja, muzsikál rajta!

De én! Örökre élek én,

Míg ember lesz e földtekén!

Mert a tüzet, az isteni lángot,

Mely égeti, élteti a világot,

Országokat, korokat rombol

S megint újat épít a romból, —

A szent, örök teremtő erőt,

A mindenre-sejttőt, a minden-merőt,

Miből dalok és eszmék születnek,

Azt — én hoztam le az embereknek!

R. Kozma Ilona.